

кримінального правопорушення – певний період, ступінь, фаза, етап у розвитку чого-небудь, що має свої якісні особливості.

Література:

1. Бурдін В. М. Стадії вчинення злочину (кримінально-правове дослідження) : монографія. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2013. 304 с.
2. Гришук В. К. Кримінальне право України. Загальна частина : навч. посібник. Хмельницький, 2005. 570 с.
3. Кримінальне право України / за ред. проф. П. С. Матишевського, доц. П. П. Андрушка, С. Д. Шапченка. К. : Юрінком інтер, 1997. 512 с.
4. Тихий В. П. Кримінально-правовий інститут стадії вчинення злочину. *Вісник асоціації кримінального права України*. 2013. № 1 (1). С. 171–184.
5. Шевчук А. В. Стадії вчинення злочину : автореф. ... дис. канд. юрид. наук. К. : Київський національний ун-т ім. Т. Шевченка, 2002. 20 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-68>

СКЛАД КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ ЯК ЮРИДИЧНА ОСНОВА КВАЛІФІКАЦІЇ

Шатов Д. В.

*студент 1 курсу факультету прокуратури та слідства
(кримінальної юстиції)
Національний університет «Одеська юридична академія»
м. Одеса, Україна*

Богоєва Н. С.

*студентка 2 курсу факультету прокуратури та слідства
(кримінальної юстиції)
Національний університет «Одеська юридична академія»
м. Одеса, Україна*

У науці кримінального права вчення про склад кримінального правопорушення посідає особливе місце.

Це пояснюється як його значущістю для вирішення питань про кваліфікацію вчиненого і точного застосування закону, так і тим,

що в рамках самого вчення про склад вивчаються і розвиваються всі основні інститути кримінального права.

Склад кримінального правопорушення – це сукупність встановлених у кримінальному законі юридичних ознак (об'єктивних і суб'єктивних), що визначають вчинене суспільно небезпечне діяння як кримінально-каране.

Важливо зазначити і те, що склад кримінального правопорушення – це реально існуюча система ознак, а не плід людської фантазії або просто вигадка. А якщо це об'єктивна реальність, то її можна пізнати і використати в практичній діяльності.

У складі кримінального правопорушення традиційно прийнято виділяти чотири його обов'язкові елементи (кожен з яких охоплює відповідну групу ознак, що його характеризують): а) об'єкт складу кримінального правопорушення; б) об'єктивну сторону складу кримінального правопорушення; в) суб'єкт складу кримінального правопорушення та г) суб'єктивну сторону складу кримінального правопорушення [2, с. 10–11].

Кваліфікація кримінальних правопорушень є одним із найбільш важливих і відповідальних етапів застосування норм закону про кримінальну відповідальність.

Правильна кваліфікація кримінальних правопорушень виступає необхідною умовою реалізації конституційного принципу законності у кримінальному судочинстві, досконалості та юридично виваженого досудового розслідування і розгляду кримінальних проваджень у судах, призначення особам, визнаним винними за вироком суду, справедливого й обґрунтованого покарання чи звільнення їх від кримінальної відповідальності або від покарання.

Кваліфікація кримінальних правопорушень є одним із найважливіших етапів застосування норм кримінального права [1, с. 6].

Слід зазначити, що будь-яке діяння характеризується низкою ознак. Деякі з них мають принципове значення для вирішення питання про визнання вчиненого діяння кримінальним правопорушенням та про його кваліфікацію. Окремі з цих ознак, навпаки, не мають значення для вирішення вказаних питань. Саме тому законодавець з усієї сукупності ознак, що характеризують те чи інше суспільно небезпечне діяння, виокремлює найбільш важливі, значущі й найбільш типові, які притаманні всім кримінальним правопорушенням даного виду, і закріплює їх у нормах КК [3, с. 221].

Таким чином, створюючи законодавчу модель кримінального правопорушення конкретного виду (категорії), законодавець абстрагується від нетипових, поодиноких ознак, особливостей окремих діянь і закріплює в кримінальному законі лише мінімально необхідний набір

ознак, які обов'язково повторюються при вчиненні будь-якого кримінального правопорушення даного виду (категорії) і є необхідними й достатніми для визнання особи винною у вчиненні конкретного кримінального правопорушення.

Для кваліфікації кримінального правопорушення необхідно на підставі кримінально-правових норм оцінити весь комплекс фактичних обставин, тобто кожен структурний елемент юридичного факту. Ідеальну (інформаційну) модель юридичного факту становить юридична конструкція, що знаходить своє висвітлення у кримінальному законодавстві. Юридичною конструкцією юридичного факту при кваліфікації є склад кримінального правопорушення, під яким у науці кримінального права та слідчо-судовій практиці розуміють сукупність встановлених у кримінальному законі юридичних ознак (об'єктивних і суб'єктивних), що є необхідними й достатніми для оцінки вчиненого особою діяння як конкретного кримінального правопорушення [4].

Викладене дозволяє зробити такі важливі висновки:

- 1) склад кримінального правопорушення являє собою певну сукупність об'єктивних і суб'єктивних ознак, що визначають конкретне суспільно небезпечне діяння як злочинне;
- 2) тільки у кримінальному законі встановлюється сукупність зазначених ознак;
- 3) перелік складів кримінальних правопорушень, передбачених законом, є вичерпним;
- 4) тільки у складі кримінального правопорушення визначається характер та обсяг відповідальності за вчинене кримінальне правопорушення.

Таким чином, процес кваліфікації кримінального правопорушення полягає у послідовному виявленні у вчиненому особою діянні всіх елементів (їх ознак) складу кримінального правопорушення, передбаченого кримінально-правовою нормою. Ці елементи складу кримінального правопорушення являють собою певну теоретичну конструкцію для складання алгоритму кваліфікації відповідних видів кримінальних правопорушень.

Література:

1. Кваліфікація злочинів: навч. посіб. / г. М. Анісімов, О. О. Володіна, І. О. Зінченко та ін. ; за ред. М. І. Панова. Х. : Право, 2016. 356 с.
2. Конспект лекцій з навчальної дисципліни «Кримінальне право» спеціальність 081 – «Право». Дніпро. 2019. 74 с.

3. Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. Харків : Право, 2018. 456 с.

4. Кримінальне право. Загальна частина : мультимедійний навчальний посібник. URL: [http:// www.naiu.kiev.ua](http://www.naiu.kiev.ua)

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-69>

СФЕРА МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ АРХІТЕКТУРИ ТА ІНЖИНІРИНГУ

Білик М. В.

*аспірант кафедри теоретичної юриспруденції
Київський національний економічний університет*

імені Вадима Гетьмана

ORCID ID: 0009-0006-8548-6020

м. Київ, Україна

Досліджуючи питання міжнародних договорів, учасником яких є Україна, слід одразу відмітити те, що наша держава не є стороною жодного міжнародного договору який би був присвячений суто публічному адмініструванню суспільних відносин у сфері архітектури та інжинірингу. Однак, все ж серед укладених нашою країною міжнародних угод є такі які встановлюють правове регулювання певних відносин, які є тісно пов'язаними з відповідною діяльністю. Зокрема, перша група міжнародних договорів унормовує відносини щодо ведення міжнародної торгівлі, уніфікації та адаптації національних стандартів та проведення публічних закупівель. Прикладом такого договору можна вважати Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Стаття 148 відповідної Угоди встановлює основні засади щодо адаптації законодавства у сфері публічних закупівель до законодавства Європейського Союзу, у ній зазначено про: «послідовне наближення законодавства України у сфері державних закупівель до *acquis* ЄС у сфері державних закупівель, що супроводжуватиметься інституційною реформою та створенням ефективної системи державних закупівель на основі принципів, якими регулюються державні закупівлі Сторони ЄС». У галузі нормування та стандартизації стаття 56 Угоди